

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/52/2021
Identifikačné číslo spisu:	5819010180
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5819010180.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča, na neverejnom zasadnutí konanom 28. septembra 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvinených E. T. a B. O., pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní oboch obvinených proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/66/2020, z 18. augusta 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených E. T. a B. O. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, spNamietal zn. 6T/59/2019, z 9. apríla 2020 boli obžalovaní E. T. a B. M. uznaní vinnými z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

spoločne, od presne nezistenej doby do 23.30 hodiny dňa 24. novembra 2018, prechovávali v osobnom motorovom vozidle značky ŠKODA OCTAVIA evidenčné číslo J. XXX R., psychotropnú látku metamfetamín, ktorý je zaradený, v zmysle Zákona NR SR číslo 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, do II. skupiny psychotropných látok, pričom pri obhliadke miesta činu a pri prehliadke motorového vozidla, ktorá bola vykonaná v meste P., v blízkosti budovy katastrálneho úradu, na mieste, kde sa toto osobné motorové vozidlo nachádzalo, boli zaistené veci, a to ako stopa číslo 1 - väčší mikroténový sáčok s kryštalickou látkou, ako stopa číslo 2 - menší mikroténový sáčok s kryštalickou látkou, ako stopa číslo 3 - plastová uzatváracia krabička s kryštalickou látkou, ako stopa číslo 4 elektronická váha uzatváracia, ako stopa číslo 5 - elektronická váha, ďalej, pri prehliadke motorového vozidla, bol vo vozidle, pri sedadle vodiča, zaistený mikroténový sáčok s kryštalickou látkou (predmet číslo 6), pričom na základe znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu PZ Slovenská Ľupča spisová značka PPZ-KEUSL-

EXP-2018/3207 (kriminálnická toxikológia) z 15. januára 2019 bolo zistené, že: - predmet číslo 1 (stopa číslo 1) - mikroténové vrečko, v ktorom boli vložené 4 mikroténové vrecká, (31,86 g, 17,04 g, 11,57 g a 17,35 g), ktoré obsahovali kryštalickú látku spolu hmotnosti 77,82 g, s obsahom metamfetamínu 79,0 % hmotnostných (báza) 61 475 mg čistej látky, ktorá zodpovedá minimálne 1 537 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta), - predmet číslo 2 (stopa číslo 2) - mikroténové vrečko, ktoré obsahovalo kryštalickú látku hmotnosti 17,18 g, s obsahom metamfetamínu 78,8 % hmotnostných (báza) - 13 534 mg čistej látky, ktorá zodpovedá minimálne 338 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta), - predmet číslo 3 (stopa číslo 3) - plastová uzatváracia krabica, ktorá obsahovala kryštalickú látku hmotnosti 5,13 g, s obsahom metamfetamínu 79,5 % hmotnostných (báza) - 4 078 mg čistej látky, ktorá zodpovedá 102 - 408 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta), - predmet číslo 6 - mikroténové vrečko, ktoré obsahovalo kryštalickú látku hmotnosti 17,64 g, s obsahom metamfetamínu 78,6 % hmotnostných (báza) - 13 865 mg čistej látky, ktorá zodpovedá minimálne 347 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta), pričom, podľa odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protidrogovej jednotky Prezídia PZ SR spisová značka PPZ-NKA-PDJ-3-040/2019-PZ z 28. januára 2019, má spoločná hodnota zaistenej psychotropnej látky metamfetamín o súhrnnej hmotnosti 117,77 g minimálnu hodnotu 4 121,95 eur.

Za to prvostupňový súd uložil obvinenému E. T. podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Súčasne obvinenému podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd obvinenému uložil povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dostaviť sa do dvoch pracovných dní k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a v rámci uloženého ochranného dohľadu mu uložil povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému uložil trest prepadnutia veci - plastovej krabice s modrým tesnením s obsahom látky metylsulfonyletánu, mikrováhy v plastovom obale zeleno-čiernej farby zn. TUFF-weight, bez bateriek a mikrováhy čiernej a striebornej farby bez horného krytu s dvomi kusmi batérie zn. Varta.

Obvinenému B. O. prvostupňový súd uložil podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvineného na výkon trestu súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Súčasne podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému súd uložil ochranný dohľad vo výmere 3 (troch) rokov a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona obvinenému uložil povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dostaviť sa do dvoch pracovných dní k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a v rámci uloženého ochranného dohľadu mu uložil povinnosť dvakrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka.

Proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/59/2019, z 9. apríla 2019 podali odvolania prokurátor a obžalovaní E. T. a B. O., ktoré podľa § 319 Trestného poriadku Krajský súd v Žiline uznesením, sp. zn. 1To/66/2020, z 18. augusta 2020 zamietol, pretože nie sú dôvodné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/66/2020, z 18. augusta 2020 ako aj konaniu, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, podal obvinený E. T. vlastnoručne napísané dovolanie (č. l. 959 a nasl. spisu), a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Úvodom upriamil pozornosť na vzatie do väzby z 27. novembra 2018, kde jeho advokát JUDr. Peter Kovačev upozornil na to, že dôkazy sú získané nezákonným spôsobom tak, ako bol nezákonný aj postup

policajtov. Podľa obvineného neboli dodržané požiadavky podľa Smernice Európskeho parlamentu hlavne tým, že nebol poučený v rozsahu tejto smernice. Poukázal na výpoveď svedka Mgr. Š. Š. z 26. novembra 2018, z ktorej vyplýva, že podozrenie zo spáchania trestného činu nadobudli pri kontrole dokladov vodiča a spolujazdca, nebol im oznámený dôvod zastavenia. Podľa obvineného sa jednalo iba o bežnú kontrolu, pri ktorej kontrolovali doklady, teda vykonávali policajný zákrok podľa § 18 zákona o Policajnom zbore. Od tohto momentu už nevykonávali žiaden služobný zákrok a napriek tomu začali vykonávať, zneužívať § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore a začali robiť prehliadku na zbrane, pri ktorej cieľom bolo hľadanie omamných a psychotropných látok.

Obvinený E. T. ďalej uviedol, že (mutatis mutandis):

„1.) Ak mali policajti podozrenie zo spáchania trestného činu, mali postupovať podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku a podľa § 102 ods. 1 Trestného poriadku vykonať osobnú prehliadku so súhlasom prokurátora. V žiadnom prípade nemali odo mňa žiadať, aby som vystúpil z auta a vyložil veci z tašky na kapotu auta. Takúto výzvu som považoval za nič, čo nie je možné odmietnuť.

2.) Každý služobný zákrok je neodkladným úkonom, čo je spojené so zásahom do základných práv a slobôd, a teda musí byť aj preskúmateľný súdom. A v tomto prípade policajti nijakým spôsobom nedokumentovali postup, takže všetky dôkazy, zabezpečili bezpečnostnou prehliadkou sú nezákonné.

3.) Je v rozpore so zákonom, ak policajt „skúša“, či osoba, ktorá sa mu len zdá z nejakého dôvodu podozrivá (napr. či nemá u seba drogy) a na toto skúšanie využíva ustanovenie podľa § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore s tým, že sa mu podozrenie potvrdí, takúto osobu zadrží podľa § 85 Trestného poriadku”.

Obvinený E. T. ďalej uviedol, že ako spolujazdec, ak by bol pod vplyvom drog, nedopúšťal by sa žiadneho trestného činu, nakoľko užívanie drog nie je trestným činom. Ako spolujazdec nemohol byť podozrivým, takým mohol byť iba vodič vozidla. Ako spolujazdcovi mali policajti oznámiť obvinenému E. T., že majú podozrenie z prechovávanía OPL a mal byť vopred poučený o tom, že ako osoba podozrivá nie je povinný akýmkoľvek spôsobom prispievať k svojmu obvineniu. Obvinený E. T. nebol povinný vykladať veci na kapotu, ktorými by sa obvinil. Tu poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Heaney a McGuinness vs. Írsko z roku 2000, zároveň mal za to, že bolo hrubo porušené Ústavou Slovenskej republiky garantované právo na súkromie. Od začiatku žiadal vyšetrovateľa, prokurátora a Okresný súd Námestovo, aby boli zabezpečené prepisy vysielačkových nahrávok, a to od momentu zastavenia až po privolanie vyšetrovateľa. Taktiež kamerový záznam z druhého auta, na ktorom by bolo vidieť ako obvinený E. T. musel obchytávať všetky veci vlastnými rukami na príkaz policajtov a mali byť vypočutí aj ďalší dvaja policajti, ktorí boli prítomní. K uvedenému obvinenému nebolo vyhovené aj napriek tomu, že je to dôležité pre spravodlivé posúdenie súdom. Vo vzťahu k nepretržitému upozorňovaniu a sťažnostiam pre k nezákonné dôkazy obvinený E. T. uviedol, že ani Okresný súd Námestovo a ani Krajský súd v Žiline sa vôbec nezaoberal odvolaniami a námietkami.

Obvinený mal za to, že policajný zákrok nebol v súlade so zákonom a ním zabezpečené dôkazy sú získané nezákonným spôsobom. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/11/2013 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/186/2014, z 24. februára 2015. Okresný súd ani krajský súd si nesplnili svoju preskúmanú povinnosť, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii obvinený nesúhlasil, že je spolupáchateľom B. O., ale že je iba osoba, ktorá si kúpila pervitín pre vlastnú spotrebu, jeho bol iba kelímok s 5g pervitínu a nebol majiteľom všetkého zisteného metamfetamínu. Ďalej situáciu prečo skončil s O. na Orave, v aute s nimi bola aj C. D.. Poukázal na § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (prechováva po akúkoľvek dobu) ani samotná vedomosť ani to, že drogy sú na mieste pre oboch dostupnom, nezakladá konanie formou spolupáchateľstva. Namietal aj, že v obžalobe sa nenachádza žiaden dôkaz o tom, že by mal predávať drogy. Najväčšiu vinu pripisuje vyšetrovateľovi a prokurátorovi, na základe ktorých nebol zistený skutočný skutkový stav. V odvolaní obvinený E. T. krajský súd žiadal o vykonanie dokazovania, ale ten to zamietol, čím došlo k hrubému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. Poukázal aj na úradný záznam spísaný kpt. W. T., na základe ktorého sa C. D. vyhla trestnému stíhaniu, ako aj na facebookovi účet, kde je dokázané, že sa títo dvaja poznajú, a preto má obvinený úvahu o tom, že bola „agentom”. Záverom navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/59/2019, z 9. apríla 2020 podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil a podľa §

388 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený E. T. aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Michala Murinu (č. l. 1016 a nasl. spisu), a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. V predmetnom podaní v častiach I. a II. obhajca obvineného v podstate uviedol totožnú argumentáciu ako obvinený E. T. vo svojom vlastnoručnom podaní. V časti III. Uviedol nasledovné (mutatis mutandis): „...rozhodnutia Okresného súdu Námestovo a Krajského súdu Žilina nemajú oporu v zákone, pretože dôkazy neboli vykonané zákonným spôsobom. Existujú jasné pochybnosti v koho distribúciu mali byť nájdené drogy. Ak policajt dal príkaz na vybratie vecí a ja som ich vybral, pričom následne sa zistila prítomnosť mojej DNA na týchto veciach, to ešte neznamená, že dané veci (v ktorých boli drogy) patrili mne. Vyšetrovaním sa malo zistiť v koho distribúciu boli uvedené veci (látky) a kto bol páchatelom tohto trestného činu. Ak si orgány činné v trestnom konaní a súd myslia, že som bol spolupáchatelom musí byť daná skutočnosť riadne preukázaná a na hlavnom pojednávaní vykonaná zákonným spôsobom. Spolupáchatelom predsa nie je každá osoba, ktorá sa nachádza pri páchatelovi trestného činu. Poukazujem pri tom na judikáciu Najvyššieho súdu (sp. zn. 6To/14/2012), v ktorom uvádza, že nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol napadnutým rozhodnutím kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa posudzovaným skutkom dopustil. Rovnako aj v judikáte R49/2013 súd uviedol, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je v takom prípade splnený, ak niektorá z odporujúcich si okolností odôvodňuje použitie inej než preskúmanej právnej kvalifikácie skutku.

V súvislosti s mojou trestnou vecou poukazujem ešte aj na judikát R23/2000 - Na naplnenie znaku spoločného konania podľa § 20 Trestného zákona je preto potrebné, aby sa prechovávanie uskutočnilo aj aktívnym konaním toho páchatel'a, ktorý má prechovávanie zabezpečiť, alebo aby k takej súčinnosti došlo aspoň konkludentne. Samotná vedomosť osoby odlišnej od tej, ktorá takú látku zadovážila, o jej ukrytí na mieste obom dostupnom nestačí na trestnú zodpovednosť tej osoby, ktorá uvedenú látku nezadovážila a ani s ňou nebola oprávnená disponovať".

S ohľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu Žilina, sp. zn. 1To/66/2020, z 18. augusta 2020 došlo k porušeniu § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo vedenom na Okresnom súde Námestovo, sp. zn. 6T/59/2020, z 9. apríla 2020 aj k porušeniu § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaného v spolupáchatel'stve podľa § 20 Trestného zákona, a to v neprospech obvineného E. T. a zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku dovolaním napadnuté uznesenie ako aj rozhodnutie prvého stupňa v časti výroku o vine a treste a prikázal v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Námestovo, aby v potrebnom rozsahu opätovne v uvedenej trestnej veci konal a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril spoluobvinený B. O. (č. l. 1025 spisu), ktorý uviedol, že sa pridrižiava svojej výpovede z 18. augusta 2020.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/66/2020, z 18. augusta 2020 ako aj konaniu, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, podal obvinený B. O. vlastnoručne napísané dovolanie (č. l. 1027 a nasl. spisu), a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. b) Trestného poriadku, a to 13. mája 2019, kedy obvinený E. T. pri preštudovaní a ukončení spisov vypovedal pred vyšetrovateľom, že drogy doniesol obvinený B. O.. Obvinený namietal skutočnosť, že jeho ako aj jeho spoluobvineného E. T. zastupoval ten istý obhajca Peter Kovačev, pričom došlo k stretu konfliktov a záujmov. Vyšetrovateľ a obhajca mali prerušiť preštudovanie a oboznámiť sa s novou skutočnosťou a obhajca sa mal vzdať jedného z obvinených.

Obvinený ďalej uviedol, že vyšetrovateľ zámerne zamenil čísla mobilu na C. D., ktorá bola predvolaná vypovedať pred vyšetrovateľ'a, s ktorým sú kamaráti, čo dokazuje založený účet na facebooku. Namietal tiež hlavné pojednávanie z 18. septembra 2019, keď sudkyňa zapísala výpoveď prvého svedka, pričom vypovedal svedok druhý, čo je založené a dokázané prehratím zvukového záznamu. Obvinený B. O. tiež namietal hlavné pojednávanie na Krajskom súde v Žiline zo 14. januára 2020, na základe ktorého v

uznesení z toho istého dňa je uvedené, že krajská prokurátorka považuje rozsudok za nesprávny o uložených trestoch a navrhla prísnejší trest, a to dvanásť rokov. Prokurátorka jasne povedala, že prijíma priznanie obvineného, jeho oľutovanie a spoluprácu, a preto navrhla trest pod spodnú hranicu stanovenej trestnej sadzby, pričom toto pojednávanie nebolo zvukovo zaznamenané, čo tiež podľa obvineného nie je v poriadku.

Vo vzťahu k uloženému trestu prvostupňovým súdom obvinený uviedol (*mutatis mutandis*): „Dňa 23. októbra 2019 mi okresný súd vymeral desať rokov nepodmienečne. Voči rozsudku som podal odvolanie a 14. januára 2020 na krajskom súde som sa priznal. Nadriadený súd vec vrátil späť na prvostupňový súd, a to s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti ako aj zákonné požiadavky riadnej obhajoby obžalovaných. Taktiež mal byť zohľadnený môj postoj k stíhanému trestnému činu (priznanie obžalovaného B. O.). Prvostupňový súd mi opätovne uložil rovnaký trest vo výmere desať rokov do prvej NVÚ. Týmto okresný súd porušil Trestný poriadok, a to § 327 ods. 1, ods. 2”.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený namietal nezákonné zloženie tým, že bol prítomný prísediaci sudca JUDr. Pavol Polka, ktorý už bol odsúdený za zneužívanie svojej právomoci a branie úplatku. Podľa obvineného ide o osobu s veľkým vplyvom, je osobou, ktorá prevyšuje vlastné záujmy vedené zistenými alebo osobnými motívmi aj nad takú hodnotu ako je spravodlivosť.

Záverom obvinený B. O. navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušil v časti výroku o treste a prikázal vec vrátiť do prípravného konania, resp. až k časti k uzatvoreniu spisov, kde došlo k porušeniu práva obhajoby obvineného a zatajeniu zo strany advokáta, že obvinený E. T. na obvineného B. O. vypovedá.

K dovolaniu obvineného E. T. sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo (č. l. 1032a a nasl. spisu) nasledovne (*mutatis mutandis*): „Obvinený E. T. formálne uvádza dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. Predmetné dovolacie dôvody obvinený bližšie nekonkretizuje, uvádza ich vo všeobecnej rovine, kde ponúka sám svoje hodnotenie dôkazov a na základe toho aj vyvodenie príslušných záverov. Predmetná argumentácia bola, v podstate, uplatnená už v priebehu hlavného pojednávania v danej veci a následne v odvolaní voči prvostupňovému rozsudku, kde prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, a následne aj odvolací súd, sa s uvedenou argumentáciou riadne vysporiadal a s predmetným odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňujem a naň poukazujem.

Vo vzťahu k namietanému zásadnému porušeniu práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uvádzam, že v danom konaní nebolo zistené zásadné porušenie práva o obhajobu tak, ako to má na zreteli predmetné ustanovenie Trestného poriadku. Vznesené námietky sa týkajú skôr zistenia skutkového stavu veci, ktorý však v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať. Skutkový stav je možné hodnotiť len z toho hľadiska či skutok, alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. V tomto smere mám za to, že nedošlo k pochybeniu zo strany či už prvostupňového, resp. druhostupňového súdu. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa, preto námietky obvineného po vecnej stránke nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu upravenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a sú zákonom priamo vylúčené (veta za bodkočiarkou). Z uvedených skutočností, ktoré vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je celkom evidentné, že argumenty obvineného nie sú dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písmeno i) Trestného poriadku. Rovnako v dovolaní nie sú uvedené ani žiadne také skutočnosti, ktoré by napĺňali dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. h) Trestného poriadku”.

Prokurátor záverom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného E. T. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, odmietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie v časti týkajúcej sa výroku o treste obvinený B. O. aj prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Adriany Panekovej (č. l. 1046 a nasl. spisu), a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. V predmetnom podaní argumentuje, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na riadnu obhajobu tým, že advokát JUDr. Peter Kovačev zastupoval v konaní jednak obvineného B. O. a jednak aj

spoluobvineného E. T., pričom obvinený B. O. sa v konaní priznal ku spáchanému skutku a spoluobvinený trval na svojej nevine, teda zastupoval dvoch klientov s protichodnými záujmami, resp. ktorých záujmy si odporujú. Po materiálnej stránke podľa obvineného nemohlo byť naplnené právo na obhajobu, pričom táto skutočnosť bola v konaní napádaná už viackrát. Z uvedeného dôvodu nebolo možné poskytnúť právnu pomoc v rovnakej kvalite, aká by bola, ak by zastupoval obhajca iba obvineného B. O..

Obvinený B. O. ďalej uviedol, že (mutatis mutandis): „... mne uložený trest vo výške desať rokov mi bol stanovený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, zároveň boli použité nesprávne ustanovenia Trestného zákona v súvislosti s ukladaním trestu a jeho výškou, pretože mi nebola zohľadnená spolupráca s NAKA a finančnou správou v iných trestných veciach ako poľahčujúca okolnosť. Aj túto skutočnosť som viackrát namietal v súvislosti s ukladaním trestu, avšak súd ju nezohľadnil. Ako som už uviedol, v Žiline za mnou bol vyšetrovateľ, ktorému som sa priznal a spravil som s nim spoluprácu. Viem o tom, že vyšetrovateľ, resp. prokurátor, o čom je písomný dôkaz v spise, žiadal súd, aby mi bola zohľadnená moja spolupráca pri ukladaní výšky trestu, avšak súd to pri rozhodovaní nezohľadnil. Rovnako tak na pojednávaní na Krajskom súde v Žiline 14. januára 2020, ktoré by malo byť zvukovo nahrávané, sa prokurátorka jasne vyjadrila, že mi bude navrhovať nižší trest, ako som dostal, ale opäť súd túto moju spoluprácu ako poľahčujúcu okolnosť nezohľadnil.

Taktiež napádam skutočnosť, že v prípravnom konaní vypočúval svedkyňu C. D. vyšetrovateľ kpt. T., o ktorom som neskôr zistil, že je jej kamarát, pretože boli priateľmi na facebooku. C. D. následne pred ním odmietla vypovedať v môj prospech. Myslím si, že vyšetrovateľ kpt. T. mal byť vylúčený z vykonávania jej výsluchu. Rovnako tak v mojom prípade rozhodoval na odvolacom súde v Žiline senát, v ktorom bol sudca - JUDr. Pavol Polka, ktorý bol neskôr odsúdený za trestný čin prijímania úplatku a zneužitia právomoci verejného činiteľa, preto mám podozrenie, či aj v mojom prípade nebol zaujatý a mal byť vylúčený z rozhodovania v mojej trestnej veci.

Na základe vyššie uvedeného obvinený B. O. navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach v môj neprospech a zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj okresného súdu a prikázal, aby vec v časti týkajúcej sa výroku o treste znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného B. O. sa vyjadril vlastnoručným napísaným podaním spoluobvinený E. T. (č. l. 1051 a rub spisu).

Vo vzťahu k obvineným B. O. namietanému porušeniu práva na obhajobu tým, že ho zastupoval obhajca JUDr. Peter Kovačev, spoluobvinený E. T. uviedol, že nebolo porušené právo, nakoľko mohol kedykoľvek požiadať o ustanovenie iného obhajcu, avšak tak neurobil. Porušené právo na obhajobu bolo postupom príslušníkov PMJ, ktorí konali v hrubom rozpore s ustanoveniami zákona o Policajnom zbore, Ústavy Slovenskej republiky a Smerníc Európskej únie.

Vo vzťahu k namietanej výške trestu spoluobvinený E. T. uviedol, s poukazom na § 39 Trestného zákona, že súd nemohol na uvedené ustanovenie prihliadnuť, nakoľko O. od začiatku vypovedal účelovo tak, aby sa vyhol trestu a taktiež klamal priamo na súde. K C. D. uviedol, že tá pre O. rozpredávala drogy a vo vzťahu ku kpt. W. T. uviedol, že ten v uvedenom prípade maril spravodlivosť. K uvedenému E. T. uviedol, že bude na generálnu prokuratúru doručené veľké trestné oznámenie.

Vo vzťahu ku skorumpovanému sudcovi JUDr. Pavlovi Polkovi uviedol, že je skorumpovaný, právoplatne odsúdený a fakt, že bol súčasť v tejto trestnej veci je podľa obvineného T. porušením Európskeho dohovoru pre ľudské práva, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv, pretože skorumpovaný sudca nemá nič spoločné so spravodlivým procesom.

K dovolaniu obvineného B. sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Námestovo (č. l. 1053 a nasl. spisu) nasledovne (mutatis mutandis): „Obvinený B. O. formálne uvádza dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku“.

„Vznesené námietky nesplňajú kritéria upravené pre dovolacie dôvody uvedené v § 371 Trestného poriadku. V stručnosti možno uviesť, že obvinený B. O. bol či už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom vždy riadne zastúpený zvoleným obhajcom. Samotná nespokojnosť obvineného s kvalitou poskytovaného zastupovania v trestnej veci nezakladá dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Rovnako obvinenému bol uložený trest v rámci zákonom ustanovenej zákonnej sadzby za správneho vyhodnotenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. V danom prípade neboli

splnené zákonné podmienky na uplatnenie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. n) Trestného zákona, a to napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Tu si dovoľím poukázať na skutočnosť, že obvinený sa k svojej trestnej činnosti začal priznávať až potom, čo bol prvostupňovým súdom vyhlásený v poradí prvý odsudzujúci rozsudok v danej veci. Pri ukladaní trestu súdy brali do úvahy prevahu poľahčujúcich okolností u obvineného s tým, že mu uložili trest na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Čo sa týka výsluchu svedkyne C. D. tak táto, či už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom využila svoje právo a odmietla vypovedať. Vo vzťahu k členovi senátu Krajského súdu v Žiline JUDr. Pavlovi Polkovi v obsahu dovolania nie sú uvedené také skutočnosti, ktoré by spôsobovali, že uvedený sudca mal byť vylúčený z vykonávania úkonom trestného konania. Samotná skutočnosť, že tento bol právoplatne odsúdený v inej trestnej veci, ešte nespôsobuje jeho vylúčenie vo veciach, ktoré nijako nesúvisia so skutkom, za ktorý bol odsúdený uvedený sudca".

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného B. O. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obvinený E. T. 20. decembra 2021 vlastnoručne napísaným podaním (č. l. 1089 a nasl. spisu) doplnil dovolanie podané obhajcom na Okresnom súde Námestovo 19. mája 2021, s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV.ÚS 305/09/93. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený opätovne poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Heaney a McGuinness vs. Írsko z roku 2000 a zároveň uviedol rozsudok Saunders vs. Spojené kráľovstvo z roku 1996, kde Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo neprispieť k obvineniu vlastnej osoby predovšetkým vopred predpokladá, že obžaloba sa v trestnej veci snaží preukázať dôkazy proti obvinenému bez použitia dôkazov získaných metódami donútenia či nátlaku na obvineného. Ďalej poukazuje na výpoveď spoluobvineného B. O. na hlavnom pojednávaní z 27. júna 2019, na výpoveď svedka Mgr. G. Š. z 26. novembra 2018. Opätovne popisuje priebeh zastavenia vozidla so spoluobvineným O., ako prebiehala kontrola motorového vozidla a ako bez poučenia dobrovoľne obvinený E. T. vyložil veci na kapotu. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/186/2014, z 24. februára 2015, v ktorom sa upozorňuje na rozšírenú prax príslušníkov Policajného zboru, ktorí si v rozpore s účelom jednotlivých ustanovení Trestného poriadku uľahčujú získavanie dôkazných prostriedkov tak, že na ich získavanie použijú postupy, ktorých použitie im síce Trestný poriadok či zákon o Policajnom zbore umožňuje, ale ich účelom je riešenie iných situácií než zhromažďovanie dôkazného materiálu. Poukázal tiež na právnu vetu z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/11/2013, z 29. mája 2013. Namietal aj svedecké výpovede policajtov, ktoré predložil prokurátor, v ktorých policajti opisujú svoj postup klamlivo, súd odmietol vykonať dokazovanie (prepisy vysielačkových nahrávok a kamerový záznam druhého policajného auta), súdom teda podľa obvineného nebolo umožnené plnohodnotné obhajovanie, a týmto konaním bolo obhajobe znemožnené zmeniť názor súdu a bolo hrubo porušené právo na spravodlivý súdny proces.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol nasledovné. Predmet č. 1 (stopa č. 1), predmet č. 2 (stopa č. 2), predmet č. 3 (stopa č. 3) považuje za nezákonne získané dôkazy. Na to, aby mohol policajt postupovať podľa § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore je nevyhnutnou materiálnou podmienkou existencia služobného zákroku. Bez služobného zákroku niet právneho podkladu na vykonanie bezpečnostnej prehliadky osoby. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/92/2016. V ďalšej časti obvinený citoval hodnotenie Okresného súdu Námestovo v jeho rozsudku v danej veci vo vzťahu k zákonnosti vykonaného zákroku a s poukazom na § 23 ods. 1 a § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore ako aj opis celej situácie pri zastavení motorového vozidla a vykonanie prehliadky a vyloženie vecí na kapotu. Ďalej uviedol, že napriek tomu, že sa nedopustil žiadnej protiprávnej činnosti, policajti u neho vykonali služobný zákrok podľa § 18 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, ktorý však podľa obvineného skončil v momente ako preukázal svoju totožnosť občianskym preukazom. V ďalšej časti hodnotí a sumarizuje postup policajtov pri vykonávaní zákroku, uvádza možné situácie, ktoré získal načítaním rôznych rozhodnutí v porovnaní so situáciou aká nastala v danom prípade.

Obvinený E. T. ďalej opísal situáciu, ktorá nastala po vyložení vecí na kapotu, že bola privolaná druhá hliadka, pred ktorou bol nútený manipulovať so všetkými vecami, aby zistili, čo ktorá vec je a či sa

oplatí zavolať vyšetrovateľa. Následne bola vykonaná osobná prehliadka, pri ktorej sa údajne vo vrecku bundy našli ďalšie dôkazy (stopa č. 1 a č. 2) a následne bol privolaný vyšetrovateľ. Podľa obvineného postup podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku nie je možné považovať za služobný zákrok, a preto policajt nie je ani oprávnený na tomto postupe založiť dôvodnosť vykonania bezpečnostnej prehliadky podľa § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore a bezpečnostnú prehliadku vykonať. Ďalej poukázal na § 99 ods. 4 Trestného poriadku. Uviedol, že je vylúčená aplikácia § 99 ods. 4 Trestného poriadku a § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, ktoré upravujú vykonávanie tzv. „bezpečnostných prehliadok“ na prípady obmedzenia osobnej slobody v zmysle § 85 ods. 2 Trestného poriadku. A preto, ak by policajt napriek uvedenému bezpečnostnú prehliadku vykonal, všetko čo by ňou zabezpečil, by bolo „plodom z otráveného stromu“. V praxi by podľa obvineného policajt mal nad osobou obmedzenou na osobnej slobode vykonávať dohľad až do času, kedy túto osobu neprevezme príslušný orgán činný v trestnom konaní. Poukázal tu na výsluch svedka Mgr. G. Š. z 26. novembra 2018 a následne uviedol, prečo považuje dôkaz č. 3 za nezákonný.

V ďalšej časti doplnenia dovolania sa obvinený E. T. zaoberá analýzou Nariadenia prezídia Policajného zboru a činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície Policajného zboru č. 80/2018, § 85 ods. 2 Trestného poriadku ako aj internými predpismi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, vyhláškou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 a súčasnou platnou vyhláškou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 192/2017. Podľa obvineného moment kedy policajti získali dôkaz predmet č. 3, po ktorom začali postupovať v zmysle Trestného poriadku aj napriek tomu, že o zaistenej kryštalickej látke nebolo možné hovoriť ako o trestnom čine, nakoľko v tomto momente disponovali predbežným znaleckým posudkom, ktorý môže zabezpečiť iba vyšetrovateľ a na základe toho rozhodnúť, či sa vôbec jedná o trestný čin. Nebolo teda podľa obvineného možné, aby začali postupovať v zmysle Trestného poriadku, ale mali postupovať ďalej v intenciách ustanovení zákona o Policajnom zbore. Následne tu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/92/2016, z 18. apríla 2018.

Pod obvineným označeným bodom 3. namietal prehliadku motorového vozidla zn. Škoda Octavia, EVČ: J., č. l. 281-318 spisu a predmet č. 6 (stopa č. 1) ako nezákonné dôkazy. Opisuje priebeh získania týchto dôkazov ako aj to, ako bol pod nátlakom zo strany vyšetrovateľa donútený podpísať zápisnicu, s ktorou nesúhlasil, a to nielen z dôvodu, že nie je majiteľom vozidla, ale aj preto, že sa nemohol zúčastniť tejto prehliadky, nakoľko bol aj so spoluobvineným B. O. zadržaný minimálne tri metre od vozidla, nemohol vidieť, či predmet č. 6 nezobral nejaký policajt z kapoty vozidla a neumiestnil ho pod sedadlo vodiča, alebo sa tam naozaj nachádza.

Pod obvineným označeným bodom 4. namietal znalecké posudky z odvetvia kriminalistickej genetickej analýzy pod č. PPZ-KEU-SI-EXP-2018/3207 a č. PPZ-KEU-SI-EXP-2019/121 ako nezákonné dôkazy. Podľa obvineného uvedené posudky sú irelevantné pri ustáľovaní skutkového stavu. Predmety č. 3, 4 a 5 sú predmetmi, ktoré som jednak musel vyložiť z tašky na príkaz príslušníkov PMJ za absencie ustanovenia § 8 ods. 2 zákona o Policajnom zbore a následne na to som musel vlastnými rukami detailne všetky predmety ukazovať policajtom, ktorý mi to prikazovali za účelom presvedčenia sa o tom, že sa im vôbec oplatí zavolať na miesto vyšetrovateľa. Tieto úkony mali podľa obvineného vykonávať vyšetrovateľ a technik.

Zvukové nahrávky policajných vysieláčiek ako dôkaz na súde vykonaný nezákonným spôsobom namietal obvinený bod bodom 5/, a to s poukazom na § 115 ods. 6 Trestného poriadku, pretože nebol vyhotovený prepis, čím došlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku. Ak dôkaz nemá kvalitu podľa Trestného poriadku nemôže byť ani použitý v trestnom konaní.

V časti označenej III. obvinený uviedol nasledovné (mutatis mutandis): „...považujem za dostatočne preukázanú existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku v tejto mojej trestnej veci. V prípade výpovedí obvinených a svedkov (policajtov) mal byť podľa môjho názoru použitý jeden z princípov „presumpcie nevinoty“, a to zásada „in dubio pro reo“. Ďalej mám za to, že v postupe policajtov došlo k zneužívaniu svojich právomocí a ustanovení zákona o Policajnom zbore. Absenciou ustanovenia podľa § 8 ods. 2 zákona o Policajnom zbore bola taktiež porušená zásada „nemo tenetur se ipsum accusare“. Rovnako bola postupom policajtov porušovaná Ústava Slovenskej republiky a niet pochyb o tom, že im bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, pričom vyššie uvedené jednoznačne zakladá záver, že v mojom prípade došlo k hrubému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto nie je možné zaujať názor iný ako ten, že v mojom prípade, v tejto trestnej veci, odsúdenému E. T. právo

porušené bolo".

S ohľadom na uvedené obvinený E. T. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu ustanovenia § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo na súde prvého stupňa aj k porušeniu ustanovenia § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, a to v neprospech obvineného E. T.. Zároveň navrhol, aby dovolací súd zrušil v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie ako aj rozhodnutie Okresného súdu Námestovo v časti o vine a treste a prikázal, aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresný súd Námestovo v potrebnom rozsahu opätovne v uvedenej trestnej veci konal a rozhodol a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku, aby v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol a aby ju podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku súd rozhodol v inom zložení senátu, alebo aby ju rozhodol iný sudca. Odvolaciemu súdu obvinený navrhol, aby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku súčasne rozhodol, že sa neberie do väzby a prepustil ho na slobodu, nakoľko neboli nájdené žiadne dôvody väzby.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 13. januára 2022 doručené podanie obvineného E. T. z 10. januára 2022 (č. l. 1113 a nasl. spisu) z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. d) Dohovoru dôjde vtedy, ak je odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom. V súvislosti s uvedeným obvinený poukázal na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Marianna Marinescu vs. Rumunsko, č. 36110/03, z 2. februára 2010; Emen vs. Turecko, č. 25585/02, z 26. januára 2010; Visser vs. Holandsko, č. 26668/95, zo 14. februára 2002. Poukázal tiež na § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku, Ústavu Slovenskej republiky, a to čl. 2 ods. 2. Podľa obvineného nebolo spoľahlivo dokázané ani to, že príslušníci Policajného zboru (PMJ) zastavili vozidlo vedené spoluobvineným B. O. so zákonných dôvodov.

Obvinený E. T. poukázal na uznesenie o vznesení obvinenia z 25. novembra 2018, na zápisnicu o výsluchu svedka Mgr. G. Š. z 26. novembra 2018. V súvislosti s uvedeným poukázal na zákon č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch, a to konkrétne na § 22 ods. 1 písm. l, ods. 2 písm. g), ods. 3 písm. e), § 73 ods. 1, § 84 ods. 1, § 89 ods. 1. Ďalej uviedol, že policajti PMJ obvinili spoluobvineného B. O. z priestupku tým, že pomocou zvukovo - svetelnej signalizácie na ich služobnom vozidle dali vodičovi znamenie, aby vozidlo zastavil, čím spustili proces obvinenia a následného objasňovania priestupku. Uviedol aj nariadenie Prezídia Policajného zboru č. 80/2018 o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície Policajného zboru, a to konkrétne na čl. 1, čl. 2 ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), čl. 47 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e), písm. f), písm. g), písm. h), písm. i) a písm. j), ods. 2. Obvinený tiež uviedol, že absentuje dôkaz o tom, ako bol vyriešený priestupok, ktorého sa dopustil B. O.. Namiesto prejednávania „údajného“ priestupku policajti začali vykonávať prehliadku auta v zmysle § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore. Podľa obvineného môže byť prehliadka motorového vozidla podľa § 23 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, na ktorú v tomto prípade nemali policajti žiaden zákonný dôvod. Neboli žiadne informácie alebo zistenia, ktoré by zakladali akékoľvek iné podozrenia z páchania trestného činu okrem toho, že obvinení boli pod vplyvom drog, avšak ako uviedol obvinený takéto podozrenie sa vzťahuje iba na vodiča vozidla a toto bolo možné jednoducho overiť odberom biologického materiálu u vodiča B. O..

Ďalej obvinený E. T. poukázal na zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, konkrétne na § 32 ods. 1, Nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o používaní služobných cestných vozidiel č. 68/2010, a to na čl. 18 písm. a), čl. 19 písm. c), písm. d), Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, a to čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 4. K danému obvinený dodal, že orgány činné v trestnom konaní, ani prokurátor a ani Okresný súd Námestovo sa preskúmaním zákonnosti nezaoberali a nijako ho nevyšetřili, a tým konali v rozpore s právom obvineného, a to byť trestne stíhaný len zo zákonných dôvodov. Tieto zákonnosti ako uvádza obvinený boli namietané už na prvom súde 27. novembra 2018, kde sa rozhodovalo väzobnom stíhaní.

Taktiež poukázal na § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, čl. 1, čl. 8 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka Policajného zboru, čl.

3 ods. 1 písm. e), čl. 4 ods. 1, ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ o práve na informácie v trestnom konaní, čl. 19, čl. 29 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2016/19190 EÚ o právnej pomoci pre podozrivé a obvinené osoby v trestnom konaní.

V ďalšej časti obvineným označenej II. poukázal na uznesenie Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6Tp/29/2018, z 27. novembra 2018, v ktorom nie je podľa obvineného uvedené, ako sa súd vysporiadal s nezákonným postupom PMJ, nezákonnými dôkazmi ako aj s nezákonnou väzbou. Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1Tpo/75/2018, z 11. decembra 2018, v ktorom nebolo tiež uvedené ako sa vysporiadali s obhajobnými námietkami, bolo iba odkázané na uznesenie okresného súdu. Uvedenými uzneseniami namietal porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 225/2012-18, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva *Higgs vs. Francúzsko* z 19. februára 1998, *Van de Hurk vs. Holandsko*, z 19. apríla 1994, Trestného poriadku, čl. 17 ods. 23 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 1 Trestného poriadku, poukázal aj na čl. 30 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ o práve na informácie v trestnom konaní.

V nasledujúcej časti sa obvinený venuje zápisnici o hlavnom pojednávaní z 27. júna 2019 a jednotlivým citáciám zo strany 2, strany 3, strany 11. Ako ďalšiu opisuje zápisnicu o hlavnom pojednávaní z 18. septembra 2019, konkrétne stranu 3 a stranu 4. Poukazuje tu na vyhlášku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní, konkrétne na § 1, § 4 písm. a), písm. i), písm. j), § 5 ods. 2, vyhlášku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 192/2017 o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania, a to § 1 písm. a), písm. b), § 2 písm. a) až písm. l), § 4, § 6, § 203 Trestného poriadku. Podľa obvineného došlo: „postupom hliadky PMH a orgánmi činnými v trestnom konaní k porušeniu celej rady článkov, smerníc, nariadení, vyhlášok a zákonov, a to počnúc už Chartou základných práv únie, Listina dohôd o ľudských právach a taktiež boli porušené články ako: Dohovor o ochrane ľudských práv, čl. 5 ods. 1, ods. 2 ods. 3, ods. 4; čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3; Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 4, ods. 5, čl. 13 ods. 3, ods. 4, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 23 ods. 1, čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 48 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 4; Trestný poriadok a to v § 2 ods. 1 ods. 2, ods. 3, ods. 10, ods. 12 a ods. 14". Súčasť podaného doplnenia tvorila aj príloha č. 1 (rozsudok Najvyššieho údu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/92/2016) a príloha č. 2 (rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/50/2017). Záverom dovolací súd požiadal rozhodnúť v zmysle petitu podaného v predchádzajúcom doplnení dovolania.

Podaním adresovaným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 18. januára 2022 doručené podanie obvineného E. T. (č. l. 1138 a nasl. spisu) z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. Obvinený uviedol, že svoje predchádzajúce podanie doplnia o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b) a písm. e) Trestného poriadku. K námietkami napadnutým dôvodom uviedol, že považuje za nezákonnosť, keď v jeho veci rozhoduje sudkyňa Š. G., ktorá bola sudkyňa pre prípravné konanie, rozhodovala o jeho vzatí o väzby, prejednávava žiadosti o prepustenie z väzby a následne prijala obžalobu a stala sa predsedníčkou senátu na hlavnom pojednávaní. V danom prípade ide o hrubé porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď sudca z prípravného konania rozhoduje aj hlavné pojednávanie. Sudkyňa K. G. podľa obvineného presadzovala klamstvá bez dôkazov a súčasne napomáhala prokurátorovi uniesť „dôkazné bremeno" v podobe nezákonných dôkazov. Ďalej uviedol, že počas celého prípravného konania okrem zaistených drog nebol zabezpečený žiaden ďalší dôkaz, ktorý by dokazoval spoločný úmysel obvineného E. T. s B. O., že spolu zásobovali oravských dílerov. Namietal aj predsedu Krajského súdu v Žiline JUDr. Pavla Polku, ktorý bol viackrát členom senátu v odvolacích konaniach proti rozhodnutiam Okresného súdu Námestovo, a to v čase, keď už bol podozrivý z ovplyvňovania súdnych rozhodnutí za čo bol neskôr právoplatne odsúdený. Záverom obvinený uviedol, že sa pridrižiava petitu z prvého doplnenia dovolania.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 26. januára 2022 (č. l. 1140 a rub strany) doručené podanie obvineného E. T. k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g), písm.

h) a písm. i) Trestného poriadku. Obvinený uviedol, že uvedené doplnenie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k nesprávnemu použitiu ustanovenia § 20 Trestného zákona uviedol, že na naplnenie znaku spoločného konania je potrebné, aby sa prechovávanie uskutočnilo aj aktívnym konaním toho páchatel'a, ktorý má prechovávanie zabezpečiť, alebo aby k takej súčinnosti došlo aspoň konkludentne. Samotná vedomosť osoby odlišnej od tej, ktorá takú látku zadovážila, o jej ukrytí na mieste obom dostupnom nestačí na trestnú zodpovednosť tej osoby, ktorá uvedenú látku nezadovážila a ani s ňou nebola oprávnená disponovať. Počas celého prípravného konania podľa obvineného nebol vyprodukovaný jediný dôkaz, ktorý by dokazoval spoločné konanie, napriek tomu prokurátor predložil súdu obžalobu s kvalifikáciou § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) a § 20 Trestného zákona. Nebolo nijako dokázané, na čo boli drogy určené a komu aké množstvo patrilo a takto nebola relevantným dôkazom vylúčená tretia osoba ako možný majiteľ. Záverom uviedol, že sa pridrižiava petitu z prvého doplnenia dovolania.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaniach oboch obvinených rozhodnúť v súlade s ich návrhmi, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Dovolanie z hľadiska systematiky Trestného poriadku radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že jeho uplatnením sa zasahuje do právoplatného rozhodnutia. Následkom dovolania môže byť narušenie stability konečného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, a preto pri jeho uplatnení musí výrazne akcentovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti rozhodnutia alebo aj konania, ktoré takémuto rozhodnutiu predchádzalo, nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. To vyžaduje existenciu zásadných, resp. podstatných chýb, pre ktoré nemôže napadnuté rozhodnutie obstať a kedy nemožno na právoplatnosti viac trvať. Dovolanie si preto nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s ďalšou riadnou opravnou inštanciou.

Skôr, než Najvyšší súd Slovenskej republiky sústreďí svoju pozornosť na analýzu uplatnených dovolacích dôvodov, považuje za potrebné podotknúť, že jeho viazanosť dôvodmi podaných dovolaní v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku. Zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania tak v súlade s uvedeným znáša výlučne dovolateľ, keďže iba ten svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky teda nebude na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí či v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov. Ak však najvyšší súd zistí, že vymedzenie chýb napadnutého rozhodnutia a konania zodpovedá inému dovolaciemu dôvodu než tomu, ktorý označil obvinený, podradí toto vymedzenie pod zodpovedajúci dovolací dôvod (k tomu viď R 120/2012).

K jednotlivým dovolacím námietkam obvinených potom najvyšší súd chronologicky uvádza nasledovné:

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonným zložením je v zmysle predmetného ustanovenia napríklad nasledujúci demonštratívny výpočet procesne neprípustných situácií: namiesto senátu rozhodol samosudca, senát rozhodne v neúplnom zložení, alebo ak prísediacemu uplynulo funkčné obdobie. Nezákonným zložením súdu je takisto aj prípad účasti sudcu na rozhodovaní v senáte, ak je tento sudca zo zákona vylúčený, alebo bol z

rozhodovania vylúčený. Rovnako tak je nezákonným zložením súdu aj situácia, ak podľa rozvrhu práce nastúpil do senátu tzv. zastupujúci sudca, ak však na takéto zastúpenie neboli splnené predpokladané podmienky, resp. ak sa nedá objektívne preukázať, že na zastúpenie existoval riadny zákonný dôvod, ktorý býva potom bližšie rozvedený v príslušnom rozvrhu práce konkrétneho súdu.

Nezákonne zloženým súdom sa teda rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Uvedené je reflexiou ústavnej garancie explicitne normovanej v článku 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Účelom práva priznaného podľa článku 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je zabezpečiť občanovi, aby ochranu jeho právam poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (II. ÚS 87/2001). Zároveň podľa § 3 ods. 1 veta prvá a druhá zákona o sudcoch sudca rozhoduje v senáte alebo ako jediný sudca, ak tak ustanovuje zákon. Zákon ustanovuje, kedy sa na rozhodovaní senátov zúčastňuje aj prísediaci. O tom svedčí aj znenie § 3 ods. 2 Zákona o sudcoch, v zmysle ktorého sú si sudcovia a prísediaci pri rozhodovaní rovní.

K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo s poukazom na vyššie vyjadrené dochádzať len výnimočne a výlučne na základe zákona. Zákonným sudcom sa totiž stáva sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie; odňať vec jednému sudcovi a prideliť ju inému sudcovi možno iba zákonom ustanoveným postupom po splnení zákonom určených podmienok na odňatie veci. Takýmto permissívnym ustanovením je napr. § 277 ods. 5 veta tretia Trestného poriadku.

Ako už bolo uvedené, právo na zákonného sudcu je garantované priamo článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Uvedené priamo esenciálne súvisí s princípom právneho štátu tak, ako je garantovaný v ustanovení článku 1 ods. 1 Ústavy SR a z neho vychádzajúcim princípom delby moci. Zmyslom práva na zákonného sudcu je teda vylúčiť akékoľvek subjektívne motivované zásahy do pridelovania konkrétnej veci na rozhodnutie konkrétnemu sudcovi/konkrétnym sudcom.

Ako vyplýva z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 560/2018), prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z článku 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť o nej, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. V ďalšej judikatúre (napr.: I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01) ústavný súd v podstate vymedzil tri podmienky charakterizujúce požiadavky na „zákonného sudcu“ a to, že taký sudca:

- a) spĺňa formálne predpoklady na výkon funkcie sudcu,
- b) je natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu na určitý súd,
- c) bol určený na rozhodovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce daného súdu, na ktorom funkciu vykonáva.

Možno pritom uviesť, že posledná podmienka uvedená pod bodom c) vychádza z nutnosti zabránenia účelovosti v pridelovaní vecí na rozhodovanie určitým konkrétnym sudcom, ktorej inštitucionálnym vyjadrením je rozvrh práce konkrétneho súdu na príslušný kalendárny rok. Vychádza z požiadavky náhodnosti výberu sudcu garantovanou tým, že sa na rok vopred vyberú sudcovia pre rozhodovanie genericky určených prípadov, z ktorých sa potom systémom elektronickej podateľne vyberie konkrétny sudca (konkrétni členovia senátu) ako zákonný sudca (zákonní sudcovia) na rozhodnutie v konkrétnej veci.

Procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z článku 48 ods. 1 ústavy, a preto rozhodnutie vydané v takomto konaní nemôže byť ústavne akceptovateľné (napr. III. ÚS 116/06).

Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 ústavy nezodpovedá prípad, ak sa zákonní sudcovia nezúčastnili na prerokovaní a rozhodovaní súdu vo veci bez splnenia zákonných predpokladov na ich nahradenie (napr. III. ÚS 62/2015).

Obvinený E. T. naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vidí v tom, že v jeho veci rozhoduje sudkyňa Daniela Pilarčíková, ktorá bola sudkyňa pre prípravné konanie, rozhodovala o jeho vzatí do väzby, prejednávala žiadosti o prepustenie z väzby a následne prijala obžalobu a stala sa predsedníčkou senátu na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky k uvedenému uvádza, že v súvislosti s možnou účasťou zákonného sudcu na procesných úkonoch predchádzajúcich rozhodovaniu v merite veci ESLP vyslovil princíp, podľa ktorého skutočnosť, že sudca (či už prvostupňového súdu alebo súdu odvolacieho) v priebehu konania participoval na procesnom rozhodovaní prípravného konania, vrátane rozhodovania o väzbe, nemôže sama osebe spochybniť jeho nestrannosť, pokiaľ samozrejme, neexistujú určité osobité okolnosti, ktoré by mohli viesť k opačnému záveru (Hauschildt v. Dánsko, rozsudok z 24. 5. 1989, sťažnosť č. 10486/83).

Jestliže se z rozsudků Piersack a De Cubber zdálo, že ESLP uplatňuje víceméně abstraktní hledisko, brzy se jeho přístup změnil v tom směru, že při zkoumání respektování Úmluvy se nezabýval ani tak zákonem upraveným postavením soudce v procesu a povahou jemu svěřených pravomocí, jako tím, jakou konkrétní úlohu v tom kterém případě sehrál. Tato změna je patrná již v rozsudku Hauschildt proti Dánsku, která se týkala soudce, který byl v daném věci činný jako procesní soudce pro přípravné řízení a z tohoto titulu rozhodoval kromě jiného o vazbě stěžovatele. ESLP nejprve uvedl, že jednak procesní soudce nemá stejné postavení jako vyšetřující soudce nebo státní zástupce, jednak při rozhodování o vazbě či podobných úkonech v přípravném řízení stačí pouhé podezření, přičemž konstatování existence tohoto podezření nelze ztotožňovat s konstatováním viny. Vyslovil proto princip, podle kterého skutečnost, že soudce (ať již soudu nalézacího či odvolacího) v průběhu řízení učinil některá procesní rozhodnutí v průběhu přípravného řízení, včetně rozhodnutí o vazbě, nemůže samo o sobě zpochybniť jeho nestrannost, pokud zde ovšem nejsou určité zvláštní okolnosti, které by vedly k opačnému závěru [§ 50-51]. (Evropská úmluva o lidských právech. Velký Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 677 - 678).

Uvedené je napokon zrejme aj z ustanovenia § 31 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (za splnenia ďalších podmienok) môže založiť okolnosť, spočívajúca v tom, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z naostatok citovaného vyplýva, že k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, ale toto porušenie musí dosahovať určitú zásadnú intenzitu, čím sa má na mysli najmä porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Trestného poriadku. V súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pritom za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (viď: ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Trestný poriadok totiž neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto smere platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Výkonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, teda nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tieto teoretické východiská poukazuje práve z toho dôvodu, že

obvinený B. O. namietal skutočnosť, že jeho ako aj jeho spoluobvineného E. T. zastupoval ten istý obhajca JUDr. Peter Kovačev.

Uplatnenie tejto dovolacej námietky je limitované ustanovením § 371 ods. 4 prvá veta Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Cieľom tohto ustanovenia je predísť tomu, aby konanie pred odvolacím súdom slúžilo ako možnosť namietat' nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa.

Zo spisového materiálu je zistiteľné, že obvinený B. O. (č. l. 319 spisu) požiadal Okresný súd Námestovo o zrušenie splnomocnenia JUDr. Petrovi Kovačevovi v plnom rozsahu a ustanovenie nového obhajcu. Uvedené požiadal z dôvodu, že voči svojmu advokátovi stratil úplnú dôveru, ktorá by mala byť prvoradá medzi advokátom a obvineným, nakoľko mu advokát už dva mesiace nedvíha telefón a dostal ho svojou nezodpovednosťou do núdzovej situácie tým, že nepodal odvolanie voči rozsudku na odvolací súd a už vôbec neveril, že ako jeho právny zástupca by naďalej za obvineného konal v čo najlepší prospech. Z uvedenej žiadosti vyplýva, že výlučným dôvodom jeho postupu bola nespokojnosť so zvoleným obhajcom z dôvodu, že s ním prestal komunikovať. Obvinený však vôbec nenamietal, že prišlo k porušeniu jeho práva na obhajobu tým, že zvolený obhajca zastupoval zároveň jeho i spoluobžalovaného E. T..

Obvinenému bola následne ustanovená obhajkyňa JUDr. Adriana Paneková, a to opatrením Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/59/2019, z 27. júla 2021 (č. l. 1031 spisu). Po ustanovení novej obhajkyne ani táto, ani obvinený sám, najneskôr v odvolacom konaní nenamietali skutočnosť, že prišlo k porušeniu jeho práva na obhajobu tým, že zvolený obhajca zastupoval zároveň jeho i spoluobžalovaného E. T..

Obvinený preto pri uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu nespĺnil formálne podmienky predpokladané ustanovením § 371 ods. 4 prvá veta Trestného poriadku, pretože hoci mu táto skutočnosť bola známa už pôvodnom konaní, namietal ju až v konaní dovolacom.

Ak obvinení namietajú, že rozsah dokazovania nebol vykonaný v súlade s ich návrhmi či očakávaniami, musí najvyšší súd zopakovať vyššie uvedené konštatovanie, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Trestného poriadku ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Uvedený dovolací dôvod preto podľa najvyššieho súdu naplnený nebol, a to vo vzťahu k obom obvineným.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku spočíva v tom, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Práve pod tento dovolací dôvod je zaradená námietka obvineného E. T. a obvineného B. O., že sudca JUDr. Pavol Polka, bol v čase, keď už bol podozrivý z ovplyvňovania súdnych rozhodnutí, za čo už bol odsúdený ako prísediaci sudca prítomný pri rozhodovaniach v odvolacích konaniach proti rozhodnutiam Okresného súdu Námestovo. K uvedenému dovolací súd uvádza, že v danej trestnej veci sa nijakým spôsobom nedotklo obvinených to, že pri rozhodovaní bol ako prísediaci sudca prítomný JUDr. Pavol Polka. Uvedený dovolací dôvod nebude reálne naplnený v prípade námietok, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný, resp. všeobecný charakter (napr. R 11/2009 častiach I. a II.). Uvedená námietka nespĺňa relevantné atribúty dovolacieho dôvodu, nakoľko v danom prípade ide iba o subjektívny pocit oboch obvinených vzhľadom na uvedenú osobu, avšak ničím konkrétnym pre ich trestnú vec nepodloženú argumentáciu. Len samotná skutočnosť, že sa

na rozhodovaní zúčastnil sudca, ktorý bol v inej veci podozrivý zo spáchania trestného činu, resp. bol z jeho spáchania usvedčený, bez ďalšieho nie je spôsobilá naplniť uvedený dovolací dôvod.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku preto nebolo zistené.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov, v dôsledku čoho rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Uvedený dovolací dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k vykonávaniu dokazovania. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že námietky obvineného E. T., ktorými spochybňuje zákonnosť služobného zákroku policajtov, pri ktorom boli u neho nájdené drogy, tvrdiac, že súdy oboch stupňov nesprávne ustálili jeho priebeh, vecne (obsahovo) nezodpovedajú uplatnenému, ale ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu, ktorý by mohol použiť. Ich podstata totiž spočíva výlučne vo výhradách voči skutkovým zisteniam súdov ohľadne toho, ako sa služobný zákrok odohral, pričom na základe svojho odchýlného hodnotenia vykonaných dôkazov predkladá dovolaciemu súdu jeho vlastnú verziu, ktorú považuje za nezákonnú. A ako už bolo uvedené vyššie, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Treba zároveň zdôrazniť, že tak okresný ako i krajský súd v reakcii na obhajobu obvineného vo svojich rozhodnutiach označili dôkazy, na základe ktorých zistili priebeh služobného zákroku a tiež podrobne uviedli, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení týchto dôkazov, včítane právnych úvah, ktoré ich viedli k záveru o jeho zákonnosti. Tieto dôvody pritom nemožno v žiadnom prípade považovať za svojvoľné a v tejto súvislosti sa žiada tiež dodať, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je právo obvineného na rozhodnutie v súlade s jeho predstavami, resp. očakávaniami.

K ďalšej časti námietok dovolateľa, podľa ktorých mali policajti postupovať podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), najvyšší súd uvádza, že podľa jeho názoru bol namietaný služobný zákrok legálny, legitímny a primeraný.

Postup policajnej hliadky mal v prvom rade oporu v zákone. Konkrétne v ustanoveniach § 2 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. j), písm. k), písm. l), § 8 ods. 3, § 9 ods. 1, ods. 3 zákona o Policajnom zbore, podľa ktorých sa služobnou činnosťou rozumie činnosť policajta spojená s plnením úloh Policajného zboru, medzi ktoré okrem iného patrí spolupôsobenie pri ochrane majetku, odhaľovanie trestných činov a ich páchatel'ov, dohľadanie na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, odhaľovanie priestupkov, zisťovanie ich páchatel'ov a v zákonom ustanovených prípadoch aj ich objasňovanie a prejednávanie a vykonávanie pátrania po osobách a veciach. Prítom v zásade platí, že v rámci služobnej činnosti je policajt povinný vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Zároveň, vzhľadom na konkrétne úlohy, ktoré policajná hliadka podľa inštrukcie plnila, v posudzovanej veci oprávnene (legitímne) zastavila motorové vozidlo, vodič ktorého

bol podozrivý zo spáchania dopravného priestupku (nedanie znamenia o zmene smeru jazdy), a následne so zreteľom na čas (neskorá nočná hodina), miesto (v blízkosti budovy katastrálneho úradu) a počet osôb v zastavenom motorovom vozidle, rovnako oprávnené pristúpila k zisťovaniu totožnosti osádky vozidla a k jeho následnej prehliadke a bezpečnostnej prehliadke osôb [§18 ods. 1, § 22 ods. 1, § 23 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona o Policajnom zbore]. Argumentácia dovolateľa pritom vychádza z mylného predpokladu, že policajti boli v rámci takto vykonávaného služobného zákroku oprávnení iba objasniť, resp. prejednať dopravný priestupok.

Zo spisového materiálu dostatočne jasným spôsobom vyplýva, že obžalovaní jazdci vozidlom boli hliadkou polície zastavení z dôvodu, že vozidlo sa pohybovalo nekoordinovaným spôsobom a pri výjazde z kruhového objazdu bez znamenia o zmene smeru jazdy. Príslušníci polície preto využili oprávnenie v zmysle § 23 zákona o Policajnom zbore. Z dôvodu podozrivého chovania spolujazdca (obvinený T.) nadobudla hliadka podozrenie, že vo vozidle by sa mohla nachádzať zbraň. Obvinený T. z vozidla sám vystúpil a dobrovoľne vyložil obsah igelitovej tašky, ktorú mal predtým pri nohách na kapotu vozidla. Keďže medzi vecami sa nachádzala aj kryštálická látka, nadobudli príslušníci polície podozrenie, že sa jedná o omamnú látku a že prichádza k páchaniu trestného činu. V dôsledku toho boli obaja obvinení obmedzení na osobnej slobode podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. Je pravdou, že pri obmedzení osobnej slobody nepostupovali príslušníci polície formálne správne. S poukazom na § 10 ods. 10 Trestného poriadku a § 3 vyhlášky Ministerstva vnútra SR č. 192/2017 Z. z. totiž nemali oprávnenie na obmedzenie osobnej slobody podľa Trestného poriadku. Obmedziť osobnú slobodu obvinených mali formálne podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. f) zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého policajt je oprávnený zaistiť osobu, ktorá sa nachádza na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a je potrebné zistiť jej súvislosť s trestným činom. Materiálne sú však dôvody a možnosti zaistenia podozrivej osoby podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona o Policajnom zbore a § 85 takmer totožné, preto toto formálne pochybenie nemalo v ďalšom vplyv na prípadnú nezákonnosť trestného konania. Napokon, po prevzatí veci vyšetrovateľom boli obaja obvinení duplicitne obmedzení na osobnej slobode v zmysle Trestného poriadku.

Zároveň je potrebné skonštatovať, že príslušníci policajnej hliadky boli oprávnení u obvinených vykonať aj tzv. bezpečnostnú prehliadku podľa § 22 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, podľa ktorého policajt je oprávnený presvedčiť sa, či osoba, proti ktorej vykonáva služobný zákrok, nemá pri sebe zbraň (§ 14 ods. 3), a ak ju má, odňať ju. Pred výkonom bezpečnostnej prehliadky nie je príslušný orgán poučiť dotknuté osoby na prípadné trestnoprávne následky pre prípad, že u nich budú nájdené veci majúce súvis s prípadnou trestnou činnosťou. Ak sa pri bezpečnostnej prehliadke nájdu iné veci ako zbraň, je možné tieto veci, ak majú súvis s trestnou činnosťou v ďalšom konaní využiť ako dôkaz (napr. R 47/2013), čo sa v danej veci aj stalo.

Sumárne potom možno uviesť, že popísaným spôsobom vykonaný služobný zákrok zároveň neprekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie ním sledovaného účelu, ktorým v okolnostiach posudzovanej veci bolo objasnenie a prejednanie dopravného priestupku a zistenie, či sa v zastavenom motorovom vozidle nenachádzajú zbrane. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že ďalej už vo veci domnelého priestupku vo veci konané nebolo. Uvedené potvrdzuje aj to, že k tzv. bezpečnostnej prehliadke a následnému zaisteniu dovolateľov došlo až potom, čo jeden z nich z tašky sám vyložil veci na kapotu auta, v ktorej sa nachádzali drogy. Treba pritom uviesť, že povinnosť orgánov činných trestnom konaní postupovať podľa Trestného poriadku vzniká len pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu. O takúto situáciu ale v tejto veci nešlo, keďže policajná hliadka získala poznatok o možnej drogovej trestnej činnosti dovolateľa až počas realizácie služobného zákroku podľa zákona o Policajnom zbore. Preto nielenže bola oprávnená ho zaistiť podľa § 19 písm. f) zákona o Policajnom zbore, ale podľa § 21 ods. 1 zákona o Policajnom zbore mohla tiež zaistiť obvineným vyložené veci na kapote, ktoré mohli byť následne podľa § 92 Trestného poriadku prevzaté. Skutočnosť, že sa policajti namiesto takéhoto postupu rozhodli zaistiť predmetné veci až v rámci trestného konania realizovanej obhliadky miesta činu, zákonnosť získania tohto dôkazu a už vôbec nie zákonnosť nadväzne získaných dôkazov žiadnym spôsobom nespochybňuje.

Naviac sa žiada dodať, že trestná činnosť je (po prvom zrušení rozsudku súdu prvého stupňa krajským súdom) okrem zaistených vecí preukazovaná aj výpoveďou obvineného O., ktorý usvedčil oboch obvinených a čiastočne aj výpoveďou obvineného T., ktorý uviedol, že drogy u neho skončili „dosť hlúpym spôsobom a iba čakal, kedy sa obvinený O. prizná .

K dovolacej námietke podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, nemožno napadnúť prostredníctvom všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Uvedený dovolací dôvod môže byť naplnený alternatívne v situácii, keď

- bol súdom uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo
- bol súdom uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa pritom rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému vybočujúceho z trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, resp. aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu môže nastať aj pri súčasnom uložení viacerých druhov trestov popri sebe v prípadoch, v ktorých to Trestný zákon vylučuje (§ 34 ods. 7 Trestného zákona).

Obvinený B. O. namietal, že mu bol trest vo výške desať rokov stanovený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a zároveň boli použité nesprávne ustanovenia Trestného zákona v súvislosti s ukladaním trestu a jeho výškou, pretože mu nebola zohľadnená spolupráca s NAKA a finančnou správou v iných trestných veciach ako poľahčujúca okolnosť.

K uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že na ňu bolo reagované aj v odôvodnení druhostupňového súdu, a to konkrétne na strane 10 a 11 napadnutého rozhodnutia. S uvedenou právnou argumentáciou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky celom rozsahu stotožňuje a zároveň nevidí priestor na to, aby ju opakoval. Naviac sa žiada dodať, že obvinený nemá automaticky právny nárok na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Trestného zákona z dôvodu spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní, jedná sa len o fakultatívnu možnosť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K citovanému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd poznamenáva, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa dve alternatívy. Prvá umožňuje namietat nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a druhá oprávňuje dovolateľa poukázať na nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. V prípade oboch procesných situácií ale musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, čo explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd na podklade dovolania obvineného či generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku, prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku nemôže preskúmať

správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu pozri R 57/2007-II, ZSP 46/2013-II, R 47/2014-II). Inými slovami povedané, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Ani namietanie rozsahu vykonaného dokazovania či spôsobu, akým súdy hodnotili jednotlivé dôkazy a dôkaznú situáciu ako celok, nespadá pod ktorýkoľvek dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) v rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/59/2019, z 9. apríla 2020. Zároveň nemožno konštatovať ani porušenie iného vecne relevantného hmotnoprávného ustanovenia.

Ak obvinený T. v podaní doručenom tunajšiemu súdu po rozhodnutí o dovolaní namietal spôsob rozhodovania najvyššieho súdu (na neverejnom zasadnutí), tak k tomu najvyšší súd uvádza, že rozhodnutím o dovolaní na neverejnom zasadnutí neprišlo k žiadnemu zásahu do zákonných práv dovolateľov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho z obvinenými uplatnených dovolacích dôvodov, a preto rozhodol spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.